

Mits op een goede voet staat een Amerikaanse eik als een dijk

Let bij aanschaf van eiken uit de VS op onderstam

Amerikaanse eiken zijn mastodonten met zware stammen en gesteltakken en zijn een absolute meerwaarde voor de openbare ruimte. Er ligt bij een aantal van deze 'boys' wel een gevaar op de loer. Regelmatig worden veredelde Amerikaanse eiken namelijk op een verkeerde onderstam geënt, met als gevolg mogelijk uitgestelde onverenigbaarheid. Mocht je overgaan tot aanplant van Amerikaanse eiken laat je dan goed door de kweker informeren over de ent-onderstam combinatie.

Auteur: Jan P. Mauritz

Indeling

Vanwege het grote aantal species binnen het geslacht *Quercus* kunnen er verschillende onderverdelingen gemaakt worden op bijvoorbeeld soortniveau, op natuurlijk verspreidingsgebied, op continenten op aarde, of morfologische kenmerken, boomvormers en struikvormers, bladverliezend of bladhoudend, enz. Daar komt nog bij dat natuurlijke hybriden of kruisingen tussen nauw verwante soorten in de natuurlijke verspreidingsgebieden van eiken veelvuldig voorkomen. Daardoor bestaat er tussen taxonomen en dendrologen vaak verschil van mening of een bepaalde eik een soort, een ondersoort, een geografische variëteit, of doodgevoorn een bastaard is. En dat laatste is hééél vaak het geval, al helpt het niet echt bij een werkbare onderverdeling van het geslacht.

Hoe brengen we dan ordening in dit geslacht? Want er zijn zoveel soorten en vervolgens weer grote hoeveelheden CV's, en dan ook nog grote groepen bastaarden... Er is ten behoeve van dit artikel één zeer basale onderverdeling; Europese eiken en dan worden vrijwel altijd de zomereik (*Quercus robur*) bedoeld en daarnaast de Amerikaanse eiken waarmee doorgaans bedoeld op *Quercus rubra*. 'Is dat dan een werkbare indeling?', hoor ik u vragen.

Helaas niet. Er zijn namelijk drie hoofdgroepen binnen de Amerikaanse eiken, te weten:

De Red Oaks; deze groep verschillen naast de algemene kenmerken van eiken in hun verschijning en morfologische kenmerken zoals kroonvorm, bladvorm en grootte, de grootte en vorm van de eikels, enz. Deze groep bestaat uit snelgroeiende bomen, die in zijn algemeenheid slanker van groei zijn dan de White Oaks en ook minder onderling verbasteren. De meest bekende vertegenwoordigers zijn de *Quercus rubra*, *Quercus coccinea*, *Quercus palustris* en nog een paar anderen. Over een aantal species van deze groep gaat dit artikel en bij de beschrijving van het sortiment hierover meer.

De White Oaks; deze groep eiken is sterk verwant zijn aan de Europese zomereik en winter-eik. Een aantal vertegenwoordigers uit deze groep zijn o.a. *Quercus alba*, *Quercus bicolor* en *Quercus macrocarpa*. Net als hun Europese neven verbasteren ook deze eiken enorm en vermeerderen en verspreiden ze zich als konijnen.

De Willow Oaks; een qua soortenaantal kleinere groep dan de vorige twee die gekenmerkt worden door de smalle, wilgachtige bladeren.

Belangrijke vertegenwoordigers van deze groep zijn *Quercus phellos* en *Quercus imbricaria*.

Ik hoop dat bij u het licht nog niet uitgaat, want er volgt nog wel het een en ander! Eigenlijk is er nog een vierde groep Amerikaanse eiken en dat zijn de groenblijvende species die in de Zuidelijke staten van Amerika en in Mexico inheems voorkomen zoals de *Quercus arizonica*. Maar deze groep eiken is voor ons land niet of nauwelijks interessant, omdat ze hier bevroren. Dus nu dan terug naar de Red Oaks.

Kenmerken

Amerikaanse eiken zijn allemaal grote woudvormende bomen die in natuurlijk verspreidingsgebied een belangrijke rol opeisen in de gemengde loofhoutbossen van Oost en Midden-Amerika. Het zijn zeer grote bomen met machtige, zware stammen en gesteltakken die vaak een breed spreidende kroon vormen. De bomen worden 30 tot 40 meter hoog en nog hogere bomen zijn echt geen uitzonderingen met een kroonprojectie van zomaar 25 tot 30 meter. De Red Oaks zijn daarbij vaak slanker dan hun witte neven en ook veel hoger. Deze Amerikaanse eiken hebben heel lang een vrij gladde bast met kleine in de lengte lopende voren. Op latere leeftijd ontstaan de

Binnen de systematische indeling van het Regnum vegetabile – het Plantenrijk - behoort het geslacht *Quercus* tot de Orde van de *Fagales* en daarbinnen tot de familie van de *Fagaceae* of *Cupuliferae* (cupula = beker). Andere geslachten binnen deze familie zijn *Fagus*, *Castanea*, *Nothofagus* en de voor de meeste stervelingen onbekende geslachten *Castanopsis*, *Lithocarpus* en *Pasania*. Een aantal taxonomen is echter van mening dat.....Nee, nee, daar stop ik mee, echt !

De familie der *Fagaceae* zijn nootvruchtige katjesdragers. De verhoogde bloembodem groeit uit tot een beker, of anders gezegd een napje die de nootvrucht geheel (*Fagus* met een vierkleppige cupula) of gedeeltelijk (*Quercus*) omsluit.

schubvormige, langgerekte schorsruggen en schorsplaten. De kleur van de bast is meestal grijs met groenige vleugen. Bij de jonge bomen tot gegroefd bruinig grijs bij de oudere makkers. De gesteltakken, kroontakken én de twijgen zijn slanker en vaak langer dan van vergelijkbare White Oaks en ook veel meer takken in de kroon, veel meer. De lange éénjarige takken zijn slank en dun en, afhankelijk van de soort, van olijfgroen via geelbruin naar grijzig-bruin tot licht, donker of roodbruin van kleur. De knoppen zijn in de regel klein, bruinachtig met rode tinten, spits en vorm en bij enkele soorten zijn de knop-schubben gewimperd, dus met haren langs de rand. De meeste eiken, dus ook de Amerikaanse

Binnen de familie van de *Fagaceae* behoort het geslacht *Quercus* tot de onderfamilie *Quercoidae*; de eikachtigen. *Quercus* is een heel groot en soortenrijk geslacht met ongeveer 500 species. Sommige auteurs spreken zelfs van meer dan 600 soorten. Ongeveer 220 soorten komen voor in de gematigde zone van het Noordelijk Halfrond met inbegrip van de subtropische klimaatzones van Europa, het Middenoosten, Azië, Japan, de Verenigde Staten en Midden Amerika. Ook komen veel soorten van nature voor op het Zuidelijk Halfrond, in de tropische gebieden en het zijn dan voornamelijk gebergtebomen en hellingbewoners.

broeders, hebben een zwaar en diepwortelend, breedspreadend wortelgestel met grote transportpijpen diep de ondergrond in om enorme hoeveelheden water op te nemen en naar de imposante kronen te pompen. Het blad is breed eivormig of ovaal met enkele grote spitstandige of driehoekige lobben die op hun beurt ook weer gelobd of getand zijn, met meer of minder diepe, afgeronde insnijdingen tussen de lobben. De bladeren hangen aan lange tot zeer lange bladstelen van 3 tot 4 cm lengte. De *Quercus velutina*, de blikkeik of verfeik heeft bladstelen tot wel 7 cm lengte.

De bloeiwijze van eiken is éénslachtig en éénhuizig (hoeft geen nadere toelichting hé!), en de

manlijke bloemen hangen in smalle, slanke aarvormige katjes bijeen. Elk bloempje heeft een vier- tot zevendelig bloemdek met gewoonlijk zes meeldraden, groenig tot gelig groen van kleur.

De vrouwelijke bloemen zitten in de verhoogde bloembodems, met in elke bloembodem één bloemetje, met veel, nog minuscuul kleine omwindselblaadjes die uitgroeien tot de houtige schubben van de cupula, het napje waar de eikel in gevormd wordt. Het vruchtbeginsel bevat meestal drie eitjes, waarvan er één uitgroeit tot de eikel. De twee andere zaadknopjes, want dat zijn het, zijn vaak in de eikel herkenbaar terug te vinden. Tenminste als je weet waar je naar kijken moet. Ik zou zo zeggen; succes ermee!

De vrucht van alle eiken is een eikel, een nootvrucht die omgeven wordt door een dunne schaal die bij rijping hard leerachtig wordt, tot bijna houtig. De eikel heeft een zogenaamde navelvlek, een lichtere vlek waardoor de eikel gevoed is en waarmee hij vastzit aan het napje.

De eikels van de Red Oaks rijpen in het tweede jaar en zijn meestal zittend of kort gesteeld in een schotelvormig napje.

Het sortiment.

Ik ga u, in alfabetische volgorde, een aantal *Red Oaks* voorstellen en wel de bomen die ik de moeite waard vind en waarvan de kennismaking met u kan leiden tot een veelvuldiger gebruik van deze zeer fraaie bomen in uw werkomgeving. Er zijn dus meer van deze *Red Oaks* zoals *Quercus nigra*, maar die en anderen moet u zelf maar eens opzoeken.

Quercus coccinea; de scharlaken eik

De boom dankt zijn naam aan de schitterende scharlakenrode (= *coccinea*) herfstkleur. Deze makker heeft een groot verspreidingsgebied in de Oostelijke staten van Amerika en komt voor in de bossen samen met o.a. *Quercus rubra*, *Quercus alba* en *Quercus falcata*. Deze eiken vormen samen met o.a. *Carya's*, *Acer rubrum*, *Fraxinus americana* en *Tilia americana* enorme gemengde loofbossen. De scharlaken eik wordt een grote, opgaande boom met een doorgaans goede *central leader* oftewel een doorgaande spil. De boom wordt ca. 25 meter hoog en in volwassen stadium met een breed spreidende, vrij losse kroon. Dit in tegenstelling tot de jeugdfase, waarin de boom een breed piramidale kroon heeft met horizontaal afstaande takken met veel zijtakken en twijgen. De schors is in de jeugdfase donkerbruin tot donkergrijs met smalle voren in de lengterich-

Quercus rubra

Quercus palustris vruchten

ting van de stam. Op oudere leeftijd worden de schorsruggen lang en vrijwel zwart van kleur, maar minder dik en ruw dan bijv. de zomereik. De twijgen zijn geelbruin van kleur in tegenstelling tot *Quercus palustris* die olijfgroene twijgen heeft. Het blad is minder diep ingesneden met cirkelronde wijde insnijdingen tussen de bladlobben. Het blad is langwerpig ovaal, 9 tot 15 cm lang en 6 tot 1 cm breed, veerlobbig met meestal zeven tot negen afstaande, getande lobben aan een dunne, 3 tot 5 cm lange bladsteel. De bladvoet is in de regel vlak afgeknot en de bladtop eindigt in een korte, spitsgetande eindlob. Het blad is aan de bovenzijde glanzend fris groen van kleur en aan de onderzijde lichter groen en vrijwel kaal met zelden donsachtige haartjes in de nerfoksels. Het blad heeft de meest fantastische herfstverkleuring die je je maar bedenken kan, van helder scharlaken rood tot diep donker roodbruin en dat blad blijft vaak lang (tot januari) aan de boom hangen. De eikel is alleenstaand, kort gesteeld en tot 1/3 tot 1/2 in de diepe, dunwandige nap vervat. De vrucht rijpt in het tweede jaar zoals alle Amerikaanse eiken.

Omstreeks het jaar 1900 wordt in Engeland de voor mij enige cultivar geselecteerd met een onvoorstelbaar fraaie purperrode herfstkleur met iets dieper ingesneden lobben, genaamd *Quercus coccinea* 'Splendens' en de CV naam betekent *schitterend en/of stralend* en dat doet deze boom, als geen ander. Deze species wordt op kwekerijen meer gekweekt dan de soort en dan vaak op een onderstam van *Q. palustris* (redelijk) of *Q. rubra* (niet goed). Dit vormt een groot probleem: uitgestelde onverenigbaarheid door een verkeerde onderstam/entcombinatie te gebruiken.

Gewoon, probleemloos op de soort enten, is de beste methode om deze boom te vermeerderen, dames en heren boomkwekers. Dit moet men ook aantoonbaar eisen van die Italiaanse maffiosi die op snel gewin uit zijn en waar veel jonge aanplant vandaan komt.

***Quercus falcata*; de sikkeleik**

Deze vertegenwoordiger van de red oaks groeit voornamelijk in de zuidelijke staten gelegen aan de Golf van Mexico. Richting het Noorden in hetzelfde areaal als *Quercus rubra*. De boom is in 1763 in Europa ingevoerd en vervolgens verspreid. Sikkeleiken danken hun Nederlandse naam aan de sikkelvormige lobben van het blad. Het is in cultuur een boom van 10-12 meter hoog met een brede, losse vrijwel altijd ronde kroon met als belangrijk herkenningspunt de roestbruin tot gelig beharing op de afstaande twijgen. Het bijzondere aan deze boom is dat de soort hangende bladeren bezit. Deze bladeren zijn ellipsvormig ovaal, 8 tot wel 20 cm lang en 7 tot 12 cm breed met drie tot zeven stuks sikkelvormige lobben.

Eigenlijk zijn er twee verschillende bladtypen aan deze boom, met drie lobben waarvan de middelste lob bijna dubbel zo groot is als de zijlobben en aan de punt enkele korte en scherpe tanden bezit. De vijf- tot zevenlobbige bladeren hebben veel minder verlengde bladlob en een vrijwel gave bladrand. De bladeren zijn glanzend donkergroen van kleur en aan de onderzijde grijsgroen tot bruinig behaard en hangen aan lange, dunne en behaarde bladstelen. De vrucht lijkt sterk op die van *Quercus rubra* en is bolvormig, 10-14 mm lang en breed en voor ca. 1/3 in de behaarde nap

gevat. Buiten enkele arboreta zoals Von Gimborn en Trompenburg staan er, zover ik weet, alleen twee *falcata*'s in Hilversum, een prachtige boom die inderdaad door de verschillende bladeren een fraaie verschijningsvorm heeft.

Quercus x leana

Deze eik heeft geen Nederlandse naam en is een kruising tussen *Quercus imbricaria*, (een vertegenwoordiger uit de groep Willow Oaks) en de *Quercus velutina* (de blikeik of verfeik). Deftig heet dit een soorthybride, een kruising tussen soorten. De boom is rond 1830 in Ohio ontdekt in hetzelfde verspreidingsgebied van de beide ouders. Het is een snelgroeiende boom van 25 tot 30 meter hoog met ovale tot ronde kroon. De twijgen zijn roodachtig en bezet met sterharen. Het blad lijkt sterk op dat van *Quercus imbricaria*, lang ovaal en aan de voet en top smaller toelopend, 8 tot wel 16 cm lang en 3 tot 6 cm breed, gaafrandig en gegolfd met één tot drie stompe lobjes of eigenlijk wijd geplaatste tanden met een gegolfd binnenrand tussen de lobben. Het blad is glanzend donkergroen en aan de onderzijde lichter en behaard. Het is in Nederland een volkomen winterharde boom die slechts sporadisch in een collectietuin aangeplant is; jammer van al dat moois, maar het is niet anders.

***Quercus palustris*; de moeraseik**

Verreweg de meest populaire Amerikaanse eik, een prachtige boom voor in een park, een begraafplaats, brede groenstroken maar ook toepasbaar als straat en laanboom. De Nederlandse naam moeraseik is verneukerachtig! De boom heeft een sterke voorkeur voor wat drogere gronden dan een moeras, maar wel een voedzaam en goed doorlatende bodem. De boom groeit van nature in de oostelijke loofhoutbossen vanaf het Merengebied bij de Canadese grens tot aan Michigan en Wisconsin in het Zuiden van de Oostkust van de Verenigde Staten. De boom groeit op de hoger gelegen gebieden langs of in moerassen en op rivierduinen. De boom is zo omstreeks 1800 in Engeland ingevoerd.

Het is een breed opgaande tot wel 30 tot 40 meter hoge boom met een breed piramidale kroon. De mooiste selecties hebben echt kaarsrechte en doorgaande spil met vrijwel horizontaal afstaande takken. De onderste takken hebben de neiging wat door te gaan hangen, dus goede begeleidingssnoei langs doorgaande wegen toepassen om problemen te voorkomen.

Quercus x 'Mauri' ent onderstam combinatie die onverenigbaarheid heeft gegeven. Symptomen: verdikking waarin een ingegroeide ijzerdraad lijkt te zitten. Op de afbeelding op de volgende pagina zie je een dwarsdoorsnede van deze stam en zie je hoezeer dit foute boel is.

De jonge schors is glad en grijsbruin van kleur waar, bij het groeien der jaren vanaf de wortelhals de stamschors wat ruiger wordt door splijtende schorsruggen, verticale groeven in de lengterichting met gelig tot oranjeachtige strepen ontstaan. De lange twijgen zijn soepel, en glanzend olijfgroen tot bruingroen opkleurend. De kleine spitse knoppen hebben vrijwel dezelfde kleur. De gesteltakken zijn binnen de kroon zoals ook de *Quercus coccinea* zeer rijk bezet met dunne kort vertakte en scherp gepunte twijgen, pin oaks genaamd. Het blad heeft ongeveer dezelfde grootte als *Q. coccinea* en kleiner dan *Q. rubra*, loopt gelig tot bronskeurig groen uit en vervolgens glanzend frisgroen van kleur aan de boven en de onderzijde met langs de nerven aan de onderzijde bruine haartoefjes. Het blad is 8 tot 15 lang en breed met meestal twee asymmetrische korte scherpe tanden aan beide zijden van het blad. Ook qua insnijdingen zit de moeraseik precies tussen de bovengenoemde eiken in. De herfstkleur is afhankelijk van de standplaats van roodbruin tot diep donkerrood met oranje tinten. Het is moeilijk te zien, de verschillen in bladeigenschappen bij de identificatie maar met andere

morfologische eigenschappen erbij komt het wel goed. Het blad blijft vaak in het najaar lang aan de boom en verdord aan de boom. De vruchten zijn zittend tot kort gesteeld en klein van formaat en de kleine eikel wordt voor ongeveer 1/3 omvat door de geschubde nap. *Quercus palustris* is een schitterende en machtige verschijning in de openbare ruimte met vele toepassingsmogelijkheden, maar dan wel als de bodem/standplaats de boom de mogelijkheden biedt, anders wordt het een vrij zielige, propperige boom waar absoluut geen lengte in te krijgen is. Dood gaat 'ie jammer genoeg zelden of niet. Ik ken exemplaren in gemeenten, die ik niet met name zal noemen, (*Hoor ik daar een zucht van verlichting??*) die in juni-juli al zo geel zijn dat de CV naam '*Aurea*' en soms zelfs '*Pigmaea Aurea*' ze niet zou misstaan. Er is een aantal echte CV's van de moeraseik waarvan de '*Pendula*' zeer zeldzaam is. De twee Amerikaanse selecties '*Sovereign*' van Cole Nurseries (1966) en '*Crownright*' van Princeton Nurseries (1973) hebben een smallere habitus dan de soort. De laatstgenoemde heeft bij een hoogte van ca. 20 meter een kroonprojectie van ca. 8 meter. In Nederland kom je ook nog de selectie '*Tilburg*' op kwekerijen tegen die sterke gelijkenis vertoont met de '*Crownright*'. In de namenlijst Houtige Gewassen is er geen vermelding van Tilburg als CV.

Naast de eigen CV's en zoals in de inleiding al aangegeven is *Quercus palustris* degene die het meest verbastert en dan wel een kruising tussen soorten. Ik stel er twee aan u voor.

Quercus x schochiana

Deze boom is een steriele soorhybride tussen *Quercus palustris* x *Quercus phellos*. De boom werd in 1894 in Duitsland in cultuur aangetroffen en vervolgens meerdere malen in de loofhoutbossen van de Oostelijke staten van de Verenigde Staten in het wild aangetroffen met en tussen zijn ouders. Het wordt uiteindelijk een matig grote boom van ca 15-18 meter hoog en heeft de habitus van de *Quercus phellos*; de wilgbladige eik. Het blad is afwijkend doordat het lancetvormige blad langer en breder is dan bij *Q. phellos*. Het blad is ook gaafrandig maar meer gegolfd en met één of twee wijd uitstaande asymmetrische lobben. Het blad is aan de bovenzijde mat glanzend groen en de onderzijde lichter van kleur. Verder lijkt de boom sterk op de *Quercus phellos*, ook qua toepassing.

Quercus x 'Mauri'

Deze boom is een steriele soorhybride van *Quercus palustris* x *Quercus coccinea* of *Quercus rubra*. Ik houd het, vanwege zijn fraaie herfstkleur die lijkt op *Q. coccinea* op de eerste combinatie, ook omdat *Q. rubra* genetisch verder weg staat van *Q. palustris*.

De kruising is omstreeks 1955 ontstaan op de kwekerij van Francesco Mauri in de omgeving van Pistoia in Italië. De bomen hebben in de jeugd fase een smal piramidale kroonvorm die op oudere leeftijd wel breder wordt, maar minder breed dan *Q. palustris*.

Bijzonder is dat het blad van deze boom naast een mooie herfstkleur ook bij uitlopen roodachtig van kleur is, evenals het St. Janslot na de langste dag. Het is nog te vroeg om de boom goed te beoordelen, maar zoals het er nu uitziet wordt het een Amerikaan voor in wat smallere straatprofielen en groenstroken.

Belangrijk

Een zeer belangrijk item en eigenlijk van levensbelang is bij deze steriele soorhybriden de vermeerdering. Er komen niet of nauwelijks eikels aan deze bomen dus is vegetatieve vermeerdering de enige mogelijkheid. Dus een goede onderstam-ent combinatie is absoluut van levensbelang om het enorme risico van (uitgestelde) onverenigbaarheid zoveel mogelijk te voorkomen. Één van beide ouders als onderstam is daarbij het beste met de minste risico's van onverenigbaarheid. En tegen dat principe wordt nogal eens gezondigd. Op de bijgaande foto's staan *Quercus x 'Mauri'*, de entplaats en een doorsnede van de entplaats van een veredeling op *Quercus rubra*.

Resultaat

Wat u hier ziet, is uitgestelde onverenigbaarheid type A, oftewel een enorme tijdbom; iedereen weet dat de klap komt, maar niemand weet wanneer. Levensgevaarlijk, u bent gewaarschuwd!! Navraag bij de boomkweker welke onderstam eronder zit is dus van groot belang.

***Quercus rubra*; Amerikaanse eik**

Deze boom komt van nature voor in het Oosten van de Verenigde Staten in dezelfde loofhoutbossen als zijn neven. In dit natuurlijke verspreidingsgebied worden deze machtige en enorm zware bomen meer dan 30 meter hoog met forse brede, ronde kronen. In cultuur van 22 tot ca. 26 meter hoog. De zware hoofdtakken

Uitgestelde onverenigbaarheid: een tijdbom! Wat je hier ziet, is een stamdoorsnede van 18 cm, maar hij zit maar vast op 1,8 cm aan de linkerkant en 3 cm aan de rechterkant. De rest zit los!

staan horizontaal afstaand en dragen de open kroon. De stam behoudt lang zijn gladde, grijs-bruinige schors op latere leeftijd overgaand in lichte schorsplaten die vervolgens zwaarder en diepere schorsruggen vormen. Het blad is groot, langwerpig ovaal tot omgekeerd eirond tot wel 24 cm lengte en 12 tot 15 cm breed. De top van het blad bestaat uit een meervoudig getande eindlob met een 7 tot 11 ovale en onregelmatig getande lobben met insnijdingen tot ongeveer de helft van het blad en met een afgeplatte of afgeronde bladvoet. Het blad is dof donkergroen en de onderzijde licht gelig groen met een meestal fraaie oranjerode tot bruinrode herfstkleur. De eikels zijn zittend of zeer kort gesteeld meest cilindervormig en voor $\frac{1}{4}$ in een schotelvormige nap met schubben. De eikel rijpt net als bij vrijwel alle Amerikanen in het tweede jaar. Veel van deze Amerikaanse eiken zijn na de Tweede Wereld Oorlog als onderdeel van de bekende Marshall hulp naar Europa gekomen om de geslonken houtvoorraad vanwege de oorlog weer aan te vullen. Het worden grote bomen die in cultuur vaak al redelijk snel vergaffelen en daardoor heel veel bovengrondse ruimte vragen.

Afsluitend

Red Oaks zijn fantastische bomen en de soorten met hun CV's en kruisingen hebben hun eigen specifieke en schitterende eigenschappen waardoor de toepasbaarheid van de bomen groot is in de openbare ruimte. Onbekendheid van het sortiment zoals bijvoorbeeld *Quercus velutina* 'Albertsii' of 'Magnifica' bij ontwerpers en boombeheerders leidt ook hier weer tot het niet of nauwelijks toepassen van deze bomen, met een uitzondering voor *Quercus palustris* en *Quercus rubra* in de stedelijke omgeving. Voor de rest; Onbekend is onbemind en dat is jammer!

"Niet alle eikels groeien aan een boom...", aldus Mauritz

De auteur Jan P. Mauritz (jan.mauritz@cyber-adviseurs.nl) is unit-manager Bomen en Beplanting bij Cyber bv en zelfverklaard 'bomoloog'.